

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. II

Florida • Georgia • Hawaii • Idaho • Illinois • Indiana • Iowa • Kansas

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. II

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 04

ฟลอริดา จอร์เจีย ฮาวาย ไอดาโฮ อิลลินอยส์ อินดีแอนา ไอโอวา แคนซัส ช่วงที่สองของการเดินทางข้ามอเมริกา บทนำแห่งอารักติกที่ใช้ร่วมกันคงไว้ครบถ้วนที่นี่ และพบเก็บไว้สำหรับผู้ผู้อ่านชุดนี้ตามลำดับ

บทที่ศูนย์ — บทเปิดรวม

บทเปิดนี้ใช้ร่วมกันในหนังสือทั้งหกเล่มของชุด *Women of the United States* บทนี้พิมพ์ไว้ครบถ้วนที่นี่ และพบเก็บไว้เพื่อให้อ่านทั้งชุดต่อเนื่องกันได้โดยไม่ต้องอ่านซ้ำ

บทที่ศูนย์

ที่นี่โลกไม่ใช่ดินแดน มันคือขีดจำกัด ขั้วโลกเหนือไม่ต้อนรับ ไม่ให้อภัย ไม่เหลือที่ว่างให้ความผิดพลาด ความขาวครองอำนาจราวกับสิ่งสมบูรณ์ เียบงั้นและไร้ความทรงจำ อุณหภูมิไม่ใช่ข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยา มันคือผู้ล่า รัตริยาวนานหลายเดือน บดขยี้ความคิด บิดเบือนรูปร่างของผู้คน กลืนกินเจตจำนงของพวกเขา

ชุมชนมีอยู่น้อย เล็ก และปิดตัว ชาวอินูอิต ชาวยูปิก ชนชาติแห่งอารักติกอาศัยอยู่ในที่ที่ไม่มีใครเลือกจะอยู่ ที่นี่ทุกคนจำเป็นต่อการอยู่รอดของกลุ่ม ถ้าคุณไม่มีประโยชน์ คุณก็กลายเป็นภาระ และผู้ที่กลายเป็นภาระจะหายไปในความเงียบ ในหิมะ ในตรรกะของสภาพแวดล้อมที่ไม่ยอมผ่อนปรนอะไรเลย

สถานีวิทยาศาสตร์เพิ่มความหนาวอีกแบบหนึ่ง นั่นคือความหนาวของลำดับชั้น ที่นี่ผู้หญิงเป็นสิ่งที่พบได้ยาก เป็นความผิดปกติที่ต้องปรับตัวหรือไม่ก็ยอมแพ้

ในที่แห่งนี้ แนวคิดเรื่อง “การหายตัวไป” ไม่มีอยู่จริง มีเพียงความขาวที่ลบทุกสิ่ง

ผู้หญิงอินอิตและยูปิก

เด็กหญิงแห่งอาร์กติกไม่ได้ถูกเลี้ยงอย่างทะนุถนอม เธอถูกเตรียมให้พร้อม เธอเรียนรู้ตั้งแต่เล็กให้ทนความหนาว ความมืด และความหิว เธอต้องเป็นประโยชน์ต่อเผ่า เพราะที่นั่นตัวตนไม่ใช่เรื่องส่วนตัว มันคือหน้าที่ ผู้หญิงแบกภาระของครอบครัวและชุมชน อาหาร ไฟ ลูก ๆ หนังสัตว์ การดูแล ไม่มีใครพูดถึงสิทธิ ไม่มีใครพูดถึงความเปราะบาง ภาวะซึมเศร้ามีอยู่ แต่ไม่มีชื่อ ความรุนแรงมีอยู่ แต่ไม่มีพยาน

ผู้หญิงแห่งสถานีวิจัยวิทยาศาสตร์

มีการศึกษา มีความสามารถ ค้นเคยกับวินัย เธอมาในฐานะนักวิจัย ช่างเทคนิค และแพทย์ แล้วเธอก็ได้รู้อย่างรวดเร็วว่าชั่วโลกเหนือไม่รู้จักรุกฏการศึกษา ที่นี้มีเพียงความแข็งแกร่งทางจิตใจที่นับ ลำดับชั้นของผู้ชายครอบงำเธอ และสัญญาณแห่งความอ่อนแอใด ๆ ก็ถูกตีความว่าเป็นความอ่อนแอ มันคือสภาพแวดล้อมที่ความแข็งแกร่งยังไม่พอ ต้องควบคุมตนเองอย่างถึงที่สุด

ผู้หญิงตะวันตก “คนนอก”

เธอเติบโตมาในเสรีภาพ มาถึงพร้อมความเชื่อว่าจะเอาชนะความหนาวได้ แต่ที่แห่งนี้ทำให้เธอแตกสลาย ความโดดเดี่ยว พื้นที่แคบจืด ความเงียบที่ไม่สิ้นสุด สถานที่ไม่ใช่ชุมชน มันคือกลไก และผู้หญิงที่อยู่ในกลไกซึ่งผู้ชายออกแบบไว้ ต้องต่อสู้เพื่อไม่ให้ตัวเองหายไป

การเดินทางสู่สุดขอบโลก

เพื่อนบ้านของผม Antonio ที่ใคร ๆ เรียกว่า Nino พูดถึงแหลมเหนือ พระอาทิตย์เที่ยงคืน และเดือนที่ไร้ความมืดมาหลายปี มันเป็นความฝันที่เขาเก็บไว้ในกระเป๋า กับเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เข้าวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม ผมกดกริ่งบ้านเขาแล้วพูดแค่นี้: “เก็บกระเป๋าเลย อีกชั่วโมงผมจะกลับมา เราจะกลับมาในอีก 30 วัน” เขามองผม ประหลาดใจ มีความสุข ภรรยาของเขาถามอย่างกังวลว่าเราวางแผนอะไรกัน “ไล่ตามความฝันครับ” ผมตอบ

เราขึ้นรถ ภรรยาของเรามองเราเหมือนเราเป็นบ้า แต่การเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่องจริง Nino มีคำถามเต็มหัวไปหมดแล้ว “เราจะไปไหนกัน? ผมควรพกเงินไปเท่าไร?”

“ใจเย็น ๆ” ผมบอกเขา “อีก 54 ชั่วโมงเราก็ถึง แค่ 5,000 กม. เราอยู่ใน Range Rover คันใหม่ สนุกกับการนั่งรถเถอะ”

ทุก 300 กม. ผมต้องจอดพัก เขาแก่กว่าผมสิบสองปีและมีจังหวะของตัวเอง ผมมีน้ำและเครื่องดื่ม เขามีกาแฟและความต้องการทางร่างกาย และยังเราไปไกลเท่าไร เขาก็ยิ่งเล่าเรื่องชีวิตของเขามากขึ้น เรื่องที่ผมคงไม่มีวันได้รู้ถ้าไม่ใช่เพราะถนนที่ไม่มีที่สิ้นสุดเส้นนั้น

ผู้ชายสองคนอยู่ตามลำพังในรถพูดกันแต่เรื่องผู้หญิงตลอดเวลา เขารู้จักผู้หญิงแค่ภรรยาของเขาคนเดียว ผมหัวเราะ ผมปลอมเขาว่า “พวกเราก็เป็นแบบเดียวกันนั่นแหละ”

เขากถามผมว่าผมทำอะไรถึงยังมีสต็อกได้ทั้งที่ขับรถ 60 ชั่วโมง ผมเล่าเรื่องรัสเซียให้เขาฟัง ตอนอายุ 22 ผมขับรถ 51 ชั่วโมงเพื่อไปพบผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน “ระยะทางไม่ใช่ขีดจำกัด” ผมบอกเขา “มันคือข้ออ้าง ผมไม่เคยมีข้ออ้างเลย”

การมาถึงในความขาวโพลน

เราเข้าสู่นอร์เวย์ โอสเทิลริมถนนแห่งหนึ่ง เราจะจอดรถทิ้งไว้ที่นั่นแล้วเดินทางต่อด้วยเลื่อน

ไคต์ห่อหุ้มร่างกายมืดซิด ยากจะอ่านออก เมื่อเธอถอดแว่นออก ผมจึงได้รู้ว่าเป็นผู้หญิง ผู้หญิงชาวนอร์เวย์ เสียบ ตรงไปตรงมา เย็นซาราน้ำแข็ง Nino อยู่ตรงกลางเลื่อน เธออยู่ข้างหน้า ส่วนผมสูง 190 ซม. อยู่ข้างหลังปิดท้ายขบวน

ฟ้ายังสว่างอยู่ นาฬิกาของผมบอกเวลา แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นกลางคืนหรือเช้า มันคือพระอาทิตย์เที่ยงคืน เรามาถึงแหลมเหนือแล้ว

Nino ร้องให้ เขากอดผม ผมพูดกับเขาพลางหัวเราะ “ระวังหน่อย... คนอื่นจะคิดว่าเราเป็นเกย์” เราหัวเราะกัน แต่เราอยู่ที่ดีสุดขอบโลก

แล้วความหนาวเยือกก็มาถึง: -52°C

ทางเข้าสู่อารักติกที่แท้จริง

พวกเขาพาเราไปที่ตู้คอนเทนเนอร์เหล็กเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ชุดบนมหนาหนักมาก ปิดด้วยซิปปที่ซับซ้อน

ผมจ่ายค่าไกด์ Nino ถูกพาไปไว้ในอิกูลหลังหนึ่งกับผู้ชายกลุ่มหนึ่ง ส่วนผมถูกพาไปไว้ในอิกูลหลังกับครอบครัวหนึ่ง ชายชราอายุระหว่าง 70 ถึง 80 ปี และผู้หญิงสามคนอายุระหว่าง 30 ถึง 50 ปี

มันเป็นโลกที่ปิด เรียบง่าย โหดร้าย

ผู้ชายอยู่ห่างออกไป ผู้หญิงเป็นคนกำหนดจังหวะ และห้องน้ำคือเนินเขาที่อยู่ห่างจากอิกูลห้าเมตร อีแซงตัวก่อนจะตกถึงพื้น นี่ครั้งแรกของผมกลายเป็นดาวอารักติกสีเหลือง มันคือทิศเหนือที่หักทลายผม

ผู้หญิงวัยกลางคน Magi พูดภาษาอังกฤษได้นิดหน่อย ที่เหลือเป็นท่าทาง ดวงตามือ ภาษาแห่งความหนา

เมื่อผมไม่แน่ใจว่าจะใช้ชุดอย่างไร เธอก็ตะป่ปากางเกงของผมโดยไม่ต้องคิดเพื่อชี้ให้เห็นซิปปที่ซ่อนอยู่ ไม่มีเจตนาร้าย ไม่มีความเขินอาย มีแต่การใช้งาน การเอาชีวิตรอด

สามวัน ในอิกูล

พวกเขานำอาหารมา ปลาหมึกควั่น ปลาดิบ ตับปลาคืออด พุงวาท และลูกชิ้นฉลาม ไม่มีทางเลือก ไม่มีทางอื่น มันคือสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้

แล้วผมก็ดื่ม ของเหลวสีแดง ผมนึกว่าเป็นไวน์ มันคือเลือดวาทที่กรอง ต้ม และเติมความหวาน ผมดื่มมัน มันให้พลังที่ผมไม่เคยรู้สึกมาก่อน พลังดั้งเดิม ผมนึกว่าเป็นโคเคน ไม่ใช่ มันคือทิศเหนือที่เข้ามาในร่างกาย

ผู้หญิงเฝ้ามองผม ชายชราออกไปล่าสัตว์ ผมพักผ่อนและดื่มเลือด สามวันโดยไม่มีโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ ไม่มี Nino มีแค่ผมกับพวกเขา

ไม่มีกลางคืน มีแต่แสงสว่าง ไฟ น้ำแข็ง และลมหายใจ

ผู้หญิงทั้งสามล้มตัวลงนอน ผมมองหาที่ทาง คนที่อายุน้อยที่สุดยกแขนขึ้นและส่งสัญญาณให้ผมเข้าไปใกล้ ๆ พวกเขาเฝ้าเปิดเสียงหัวเราะ ผมไม่เข้าใจ พวกเขาบอก

ว่าผมคือ “คริสต์มาส” ของพวกเธอ

เป็นวิธีบอกว่าผมได้รับการยอมรับแล้ว

ผมพยายามให้เงินพวกเธอเล็กน้อยเพื่อขอบคุณ พวกเธอปฏิเสธ พวกเธอต้องการแค่การกอด และคำพูดภาษาถิ่น Calabria สักสองสามคำเพื่อให้รู้สึกใกล้ชิดกันมากขึ้น

ที่นั่นผมเข้าใจคุณค่าของของขวัญที่แท้จริง ของขวัญที่ซื้อหรือขายไม่ได้

การจากลาของไกด์

สามวันต่อมา ไกด์ก็มาถึง เธอคุยกับผู้หญิงทั้งสามอยู่หนึ่งชั่วโมง ผมอยู่ข้างนอก ผมไม่เข้าใจว่าพวกเธอพูดอะไรกัน มันไม่ใช่เรื่องของผม มันคือภาษาของพวกเธอ โลกของพวกเธอ กฎของพวกเธอ

ในตู้คอนเทนเนอร์ ระหว่างที่ผมกำลังถอดเสื้อผ้า ไกด์ก็เดินเข้ามา อยากรู้ อยากเห็น ตรงไปตรงมา แบบคนนอร์ดิก เธอกอดผมแน่น เธอจูบผม ผิวของเธอขาวราวน้ำนม ดวงตาของเธอสีฟ้าราวท้องฟ้าเดือนสิงหาคม

เธอขอให้ผมพาเธอไป เธอยอมทำทุกอย่างเพื่อออกไปจากโลกใบนั้น

ผมยิ้มอย่างให้เกียรติ ผมทำไม่ได้ ผมไม่ควรทำ

ผมทิ้งไว้ให้เธอเพียงคำสัญญาเดียว: “ถ้าคุณต้องการอะไร เขียนจดหมายมาหาผม ผมจะช่วยคุณ” เธอปฏิเสธแม้แต่เงิน เธอเป็นผู้หญิงที่สวย แต่โดดเดี่ยว ความโดดเดี่ยวที่มองไม่เห็นจากที่ไกล ความโดดเดี่ยวที่ความหนาวไม่ให้อภัย

การกลับบ้าน

เราไปรับ Nino เขาตื่นเต้นสุด ๆ เขาไม่อยากกลับ แต่ผมมีนัดกับภรรยาของเขา

เขาเล่าเรื่องสามวันของเขาให้ทุกคนฟัง ผมเสียบไว้ ผมไม่เคยเล่าอะไรให้ผู้ชายคนนั้นฟัง เล่าให้กระต่ายฟังเท่านั้น

และแล้ว ขณะที่ Nino กลับสู่โลกของเขา ผมก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่อีกโลกหนึ่งแล้ว อีกจดหมายหนึ่ง อีกการพบพานหนึ่ง

ยินดีต้อนรับ

ปัจฉิมบท

ทิศเหนือไม่ได้พำนักคุณไป มันเปลี่ยนคุณ และมันไม่เคย

คืนคุณกลับมามีคราบถ้วน ผู้ชายมาที่ชั่วโลกเหนือเพื่อแสวงหาแสงสว่าง ความ
เจียบ ภาพถ่าย ความฝัน ผู้หญิงอยู่ต่อเพื่อเอาชีวิตรอด

ผู้ชายเล่าถึงสิ่งที่ตนได้เห็น ผู้หญิงเจียบบั้นต่อสิ่งที่ตนได้ประสบ

ผู้ชายกลับไป ผู้หญิงอยู่ต่อ พวกเธออยู่ในความหนาว ในบ้านหิมะ ในความเจียบที่
ไม่มีใครได้ยิน พวกเธออยู่เพื่อคำจูนชุมชนที่ไม่เคยยกย่องพวกเธอ พวกเธออยู่เพื่อ
ปกป้องเด็ก ๆ คนชรา คนแปลกหน้า พวกเธอยังคงล่องหน

ผมนำความทรงจำกลับมาจากที่นั่นเพียงหนึ่งเดียว ผู้หญิงที่สวย สวยอย่างเหลือ
เชื่อ แต่โดดเดี่ยว ไม่ใช่ในความหมายเชิงโรแมนติก แต่ในความหมายของมนุษย์
ในความหมายของโศกนาฏกรรม

บทสะท้อน

ทิศเหนือไม่ได้พำนักกาย มันฆ่าการมีตัวตน และสิ่งที่เหลืออยู่คือความขาว สถานที่
ที่ผู้หญิงมีชีวิตอยู่และหายไปในเวลาเดียวกัน

นี่คือเหตุผลที่ผมเขียน เพราะสถานที่สุดชั่วไม่เล่าเรื่องราวของตัวเอง และผู้ที่เดิน
ทางผ่านมันไม่อาจมีความหรรษาที่จะนั่งเจียบได้

ไม่ใช่ผม ไม่ใช่ผม แผ่นดินของผมให้กำเนิดผม และโลกที่เหลือก็ต้อนรับผมไม่ใช่
ในฐานะแขก แต่ในฐานะคนในครอบครัว

จากความขาวสัมบูรณ์ของทิศเหนือ ผมลงมาสู่ความสับสนสัมบูรณ์ของ
สหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกา

ภารกิจที่เป็นไปไม่ได้

การทำงานให้บริษัทอเมริกันมาสิบแปดปีให้บางสิ่งที่ไม่มียี่ห้ออื่นใดในโลกให้คุณได้ วัฒนธรรมการทำงาน ขั้นตอนปฏิบัติ พันธกิจที่ชัดเจน และระบบคุณค่าที่ไม่ใช่ทฤษฎี แต่เป็นการปฏิบัติทุกวัน พวกเขาไม่ได้อธิบายให้คุณฟัง พวกเขาสร้างมันขึ้นในตัวคุณ และพวกเขาทำโดยไม่ขออนุญาตคุณ

ผมอยู่ที่สำนักงานนิวยอร์กตอนที่ได้รับข้อเสนองานที่ผมไม่เคยนึกฝันมาก่อน ไม่ใช่การเลื่อนตำแหน่ง ไม่ใช่การย้ายงาน แต่เป็นการทดลอง

โครงการลับที่สร้างขึ้นเพื่อพิสูจน์แบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ภายในสหรัฐอเมริกา พวกเขาไม่ได้เลือกผู้จัดการ นักจิตวิทยา หรือผู้ฝึกอบรม พวกเขาเลือกคนที่มีประสบการณ์ในโลกจริงแบบหนึ่ง และชื่อของผมก็ปรากฏขึ้น แม้ผมจะทำงานฝ่ายขายมาสิบแปดปี พวกเขาไม่ได้ดูที่ตำแหน่ง พวกเขาดูที่จิตใจ

บททดสอบนั้นอธิบายง่าย แต่ทำให้สำเร็จได้ยากยิ่ง:

ไปเยือน 50 รัฐของอเมริกาภายในหนึ่งปี เลือกเมืองเอง และอยู่แต่ละแห่งอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

สองสัปดาห์สุดท้ายจะเป็นวันหยุดภาคบังคับ พวกเขาจะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ผมแค่ต้องใช้ชีวิต สังเกต ทำความเข้าใจ และส่งรายงานทุกวันจันทร์ บันทึกที่เป็นมนุษย์ หัวใจ และแม่นยำ

ผมเซ็นสัญญา ผมแจ้งทางบ้าน พวกเขาไม่ได้ถามอะไร พวกเขาแค่อยากรู้ว่าของใช้ประจำเดือนมาถึงแล้วหรือยัง ผมกำลังจะเผชิญหนึ่งปีในอเมริกา ส่วนพวกเขาก็กำลังเผชิญเดือนถัดไปเหมือนเช่นเคย

เพื่อความปลอดภัย เงินเดือนของผมถูกโอนเข้าบัญชีธนาคารของผมในอิตาลีโดยตรง มันเป็นวิธีสุภาพที่จะบอกผมว่า: "อย่าทำอะไรโง่ ๆ ใช้ชีวิตด้วยสิ่งที่คุณมี มาตรฐานว่าคุณเป็นใครจริง ๆ"

สิบห้าปีต่อมาผมจึงได้เข้าถึงรายงานต้นฉบับของผม บทวิเคราะห์ และข้อมูลที่พวกเขารวบรวมเกี่ยวกับตัวผม หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากตรงนั้น ผมได้รับอนุญาตให้ตี

พิมพ์โดยมีเงื่อนไขข้อเดียว ห้ามเอ่ยชื่อบริษัทที่สั่งการเด็ดขาด

มันไม่สำคัญ เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับโลโก้ มันเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่งในประเทศที่ไม่มีทางเข้าใจได้นอกจากคุณจะได้สัมผัสด้วยตัวเอง

ผมควรเริ่มจากจุดที่ไกลที่สุดไหม?

ทางเลือกที่มีเหตุผลคือเริ่มจากชายขอบ ไม่ใช่จากศูนย์กลาง ด้วยเหตุผลง่าย ๆ สองข้อ:

1. ผมเพิ่งเริ่มการทดลอง สติแจ่มใสสูง ความใส่ใจสูง
2. การเริ่มจากจุดสุดขั้วทำให้ผมแก้ไขเส้นทางได้และจบการเดินทางได้อย่างเรียบร้อย

ผมไม่จำเป็นต้องเริ่มที่บอสตันหรือชิคาโก ผมต้องเริ่มที่ชายแดน จากที่ที่เป็นอเมริกาแผ่นดินกระดาก

ผมเลือกจูลิน เมืองหลวงของอะแลสกา โดดเดี่ยว ไปถึงได้ทางเรือหรือเครื่องบินเท่านั้น เมืองที่ไม่ได้เป็นของใคร สถานที่ที่สมบูรณ์แบบสำหรับการเริ่มต้น

ใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าที่สุด

ก่อนออกเดินทาง ผมทำสิ่งที่คนอเมริกันให้ความเคารพเป็นอันดับแรก ผมจัดการตัวเองแบบมืออาชีพ ไม่ใช่แบบนักท่องเที่ยวนะ

ผมโทรหาสายการบินยอดนิยมสามแห่ง สายการบินที่มีเครือข่ายเที่ยวบินในประเทศใหญ่ที่สุด ภายในไม่ถึงชั่วโมง ผมซื้อสมุดตัวเที่ยวบินในประเทศห้าสิบเที่ยวในราคาลด 60%

ไม่มีกำหนดเวลา ไม่มีกำหนดวัน ไม่มีข้อจำกัด มีเงื่อนไขเดียว ใช้ให้หมดภายในหนึ่งปี

ผมทำแบบเดียวกันกับเครือข่ายโรงแรม Uber Taxis และบริษัทรถเช่า แล้วจึงเตรียมตารางที่เหมาะสมของแต่ละช่วงการเดินทาง วิธีการ แต่ไม่ใช่เวลา

ผมพร้อมแล้ว

มันคือความสำเร็จที่แท้จริงครั้งแรกของผม สัญญาณแรกว่าผมรู้วิธีเคลื่อนไหวอเมริกาให้รางวัลแก่ผู้ที่ลงมือทำ ไม่ใช่ผู้ที่รอคอย

เมื่อบริษัทเห็นธุรกรรมนั้น พวกเขาทำสิ่งที่วัฒนธรรมอเมริกันทำเสมอ พวกเขาตรวจสอบความน่าเชื่อถือ

ผมจัดการหนึ่งปีแห่งการเคลื่อนไหวที่ไม่หยุดได้ไหม? ผมรับมือกับเรื่องไม่คาดฝัน ระยะทาง และเหตุฉุกเฉินได้ไหม? ผมพึ่งตัวเองได้ไหม?

ด้วยเหตุนี้ ก่อนออกเดินทาง ผมจึงจัดการรายละเอียดสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง:

ผมทำให้แน่ใจว่าบัตรเครดิตของผมมีวงเงินต่อเดือนอย่างน้อย 100,000 ดอลลาร์

มันไม่ได้มีไว้ใช้จ่าย มันมีไว้แสดงให้เห็นว่าเราจัดการได้ คนอเมริกันคิดแบบนี้ ถ้าคุณไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง คุณก็ไม่มีเสรีภาพ และถ้าคุณไม่มีเสรีภาพ คุณก็ไม่อาจถูกประเมินได้

นับจากวันนั้น โครงการนี้ไม่ใช่งานที่ได้รับมอบหมายอีกต่อไป มันคือพันธกิจ

และตอนนี้เราเดินทางกันจริง ๆ

อะแลสกาเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ก็เพียงในทางภูมิศาสตร์ มันคืออีกโลกหนึ่ง

มันคือสถานที่ที่ผู้หญิงหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอย ที่ที่คำร้องเรียนไม่เคยไปถึงปลายทาง ที่ที่เมืองเป็นเพียงเกาะแห่งอารยธรรมกลางทวีปที่ป่าเถื่อน

จูนคือบททดสอบแรกของผม เมืองหลวงที่ไม่มีถนนเชื่อมต่อกับส่วนอื่นของประเทศ ชิ้นส่วนของอเมริกาที่ไม่รู้สึกเหมือนอเมริกา

ที่นี่ผมเริ่มเข้าใจบางอย่าง การเดินทางครั้งนี้จะไม่ใช้ทางภูมิศาสตร์ มันจะเป็นการเดินทางของมนุษย์

ชุดที่ 1 (เล่มที่ I)

อะแลสกา – อะแลสกา – แอริโซนา – อาร์คันซอ – แคลิฟอร์เนีย – โคโลราโด – คอนเนตทิคัต – เดลาแวร์ – ฟลอริดา – จอร์เจีย

ชุดที่ 2 (เล่มที่ II)

ฮาวาย – ไอดาโฮ – อิลลินอยส์ – อินดีแอนา – ไอโอวา – แคนซัส – เคนทักกี –
ลุยเซียนา – เมน – แมริแลนด์

ชุดที่ 3 (เล่มที่ III)

แมสซาชูเซตส์ – มิชิแกน – มินนิโซตา – มิสซิสซิปปี – มิสซูรี – มอนแทนา –
เนแบรสกา – เนวาดา – นิวแฮมป์เชียร์ – นิวเจอร์ซีย์ – นิวเม็กซิโก

ชุดที่ 4 (เล่มที่ IV)

นิวยอร์ก – วอชิงตัน

ชุดที่ 5 (เล่มที่ V)

นอร์ทแคโรไลนา – นอร์ทดาโคตา – โอไฮโอ – โอคลาโฮมา – ออริกอน – เพน
ซิลเวเนีย – โรดไอแลนด์ – เซาท์แคโรไลนา

ชุดที่ 6 (เล่มที่ VI)

เซาท์ดาโคตา – เทนเนสซี – เท็กซัส – ยูทาห์ – เวอร์มอนต์ – เวอร์จิเนีย – เวสต์
เวอร์จิเนีย – วิสคอนซิน – ไวโอมิง

ฟลอริดา

ฟลอริดาคือความอ่อนแอที่มีชีวิต

มันคือรัฐที่โลกมองว่าเป็นจุดหมายของการพักผ่อน ชายหาด แสงแดด สวนสนุก
ต้นปาล์ม ค็อกเทล ทะเลอุ่น ไมแอมี ออร์แลนโด แทมปา สีสันอยู่ทุกหนแห่ง ภาพ
ลักษณ์ของความสุขที่ไม่เคยหยุด

แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ที่นี่รู้ว่าฟลอริดายังเป็น: – ความยากจนเรื้อรัง – ค่าเช่าที่แบกรับ
ไม่ไหว – ความเหลื่อมล้ำอย่างลึกซึ้ง – การท่องเที่ยวที่สูบกิน – พายุที่วนกลับมา –
งานตามฤดูกาล – ชุมชนที่เปราะบาง – ความรุนแรงในครอบครัวที่สูงอย่างยิ่ง – ผู้
สูงอายุที่ถูกทิ้งไว้ชายขอบ

มันเป็นรัฐที่มีสองหน้า โปสการ์ดสำหรับนักท่องเที่ยว และความจริงสำหรับผู้หญิงที่
คำนึงไว้ให้น้อยได้ ในฟลอริดา การหายไปของผู้หญิงแทบไม่มีใครพูดถึง มัน
ซ่อนอยู่ใต้ผืนทราย ทะเล และรอยยิ้มภาคบังคับ แต่ที่นั่นมันชัดเจนทุกวัน

ผู้หญิงผู้ทำให้ทุกอย่างเจริญรุ่งเรืองหายไปเพราะภาระทางสังคมที่สิ้นเกิน ความไม่
มั่นคงชั่ววินาที บริการที่ไม่เพียงพอ บทบาทที่มองไม่เห็นซึ่งทำให้เศรษฐกิจเดินไป
ได้โดยไม่มีใครยอมรับ

มันคือการหายไปในเชิงปฏิบัติการ ไม่ใช่เชิงสัญลักษณ์

ผู้ดูแลผู้สูงอายุ – อายุ 52 ปี

ฟลอริดาคือบ้านพักคนชราของอเมริกา ผู้สูงอายุหลายล้านคนอาศัยอยู่ที่นั่น หลาย
คนไม่มีครอบครัว บางคนมีปัญหาสุขภาพร้ายแรง

ไม่ใช่สถานบริการที่คำนึงพวกเขา แต่เป็นผู้หญิง

เธอเป็นผู้ดูแล ผู้ช่วยด้านสุขภาพ และพนักงานบ้านพักคนชรา เธอมักทำงานใน
สภาพที่ยากลำบาก icky ค่าแรงต่ำ ผู้ป่วยที่ดูเลวร้าย สถานบริการเอกชนที่
ประหยัดทุกอย่าง และความรับผิดชอบมหาศาล

เธอต้องยกย่อง ให้ยา ทำความสะอาด อาบน้ำ รับฟัง ปลอบโยน ประคอง

เธอไม่มีเวลาให้ตัวเอง เธอไม่มีเงินเก็บ ชีวิตของเธอหมุนรอบความเปราะบางของ
คนอื่น

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางกาย ไม่มีวันไหนที่เป็นของเธออย่างแท้จริง

ถ้าเธอหายไป จะไม่มีใครมาแทนเธอ ระบบไม่อาจคำนวณตัวเองได้หากไม่มีเธอ แต่
มันสร้างทว่าทำได้

พนักงานเสิร์ฟในย่านท่องเที่ยว – อายุ 26 ปี

ฟลอริดาเติบโตด้วยการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเติบโตด้วยผู้หญิง

เธอทำงานในร้านอาหาร โรงแรม บาร์ รีสอร์ท สวนสนุก คาสีโน ปีชคลับ เธอไม่มี
ตารางเวลา เธอมีกะ เธอไม่มีความมั่นคง เธอมีฤดูกาล เธอไม่มีอาชีพการงาน เธอ
แค่เอาตัวรอด

ชีวิตของเธอคือ: – รอยยิ้มภาคบังคับ – คำขอที่ไม่เคยหยุด – ทิปที่ตัดสินทั้งเดือน – ลูกค้าที่หยิ่งโง่ – ผู้จัดการที่หาคนมาแทนเธอได้ในหนึ่งนาที – แรงงานทางอารมณ์ที่ไม่เคยหยุด

ตอนกลางคืนเธอเลิกงานดึกและเหนื่อยล้า เช้าวันรุ่งขึ้นเธอก็เริ่มใหม่

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางศีลธรรม สำหรับนักท่องเที่ยวนะ เธอไม่มีตัวตน เธอคือบริการ ไม่ใช่คน

เธอเห็นทะเลทุกวัน แต่ทะเลไม่ได้มีไว้สำหรับเธอ

ผู้หญิงอพยพจากพื้นที่ตอนใน – อายุ 31

ปี

ไกลจากชายหาดและเมืองทันสมัย คือฟลอริดาที่แท้จริง ไรนา โรงเรือน เมืองเล็ก ๆ ที่ยากจน งานใช้แรง

ผู้หญิงอพยพ – ซึ่งมักเป็นชาวละตินอเมริกาหรือชาวเฮติ – แบกทุกสิ่งที่รัฐไม่ยอมให้ใครเห็น: – งานทำความสะอาดบ้าน – เกษตรกรรม – การบรรจุอาหาร – งานบริการค่าแรงต่ำ – การรับเลี้ยงเด็กนอกระบบ – กะกลางคืนในโมเต็ล พวกเธอกลัวเจ้าหน้าที่ อยู่ด้วยเงินเพียงน้อยนิด และส่งเงินกลับบ้าน หลายคนอยู่ตัวคนเดียว บางคนมีลูกเล็กที่ต้องเลี้ยงในย่านที่โหดร้าย

การหายไปของเธอเป็นทั้งเรื่องเศรษฐกิจและเรื่องภาษา เธอพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี เธอไม่รู้วิธีขอความช่วยเหลือ เธอไม่มีสิทธิที่แท้จริง ระบบใช้เธอ และเมื่อไม่ต้องการเธออีกต่อไป ก็ทิ้งเธอ

เธอคือผู้หญิงที่ทำให้ฟลอริดาสะอาด โดยที่ฟลอริดาไม่เคยยอมรับว่าเธอมีตัวตน

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่กับพายุ – 37

ปี

ฟลอริดาอยู่ใต้ภัยคุกคามของเฮอริเคนตลอดเวลา ทุกฤดูหนาวความกังวลมา การเตรียมตัว การปิดบ้าน การรอคอย ความหวัง

เมื่อพายุพัดเข้ามา ใครปกป้องบ้าน ลูก ๆ เอกสาร และของเพียงน้อยนิดที่เรามี?
เธอเสมอ

ผู้หญิงจำนวนมากอาศัยอยู่ใน: – บ้านเคลื่อนที่ – อพาร์ทเมนต์เก่า – พื้นที่ชายฝั่ง
ที่เสี่ยงภัย – ย่านชายขอบ

เฮอริเคนทุกลูกหมายถึง การอพยพ การตกลูก การกวาดน้ำออกจากพื้นบ้าน
การกู้สิ่งเล็กน้อยที่ยังเหลืออยู่

และบ่อยครั้งนั้นหมายถึงการทำทั้งหมดนั้นเพียงลำพัง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสิ่งแวดล้อม รัฐสัญญาว่าจะปกป้อง แต่พวกเธอคือผู้ที่
ถูกระห่นาหนักที่สุด ถูกบังคับให้ล้มลงแล้วเริ่มต้นใหม่จากศูนย์ ทุกพายุพวกเธอ
สูญเสียบางสิ่งที่ไม่มีความคิดใช้ให้ได้ เร็วแรง เวลา ความมั่นคงทางจิตใจ

ปัจฉิมบท – ฟลอริดา

ฟลอริดาอยู่ในความขัดแย้งตลอดเวลา แสงสว่างสัมบูรณ์และความมืดสัมบูรณ์
การท่องเที่ยวระดับนานาชาติและความไม่มั่นคงของคนในท้องถิ่น ความมั่งคั่งที่
มองเห็นได้และความยากจนเชิงโครงสร้าง

ผู้หญิงที่นั่นไม่ได้หายไปในช่วงข้ามคืน พวกเธอค่อย ๆ ร่วงโรยไปช้า ๆ ระหว่างกะงาน
ความร้อน เฮอริเคน ลูกค้า ผู้สูงอายุ เด็ก งานที่ไม่แน่นอน และค่าครองชีพที่สูงเกิน
เอื้อม

การหายไปของผู้หญิงในฟลอริดาไม่ใช่เหตุการณ์ มันคือกระบวนการ

การลบล้างงาน เวลา ศักดิ์ศรี และการยอมรับออกไปอย่างต่อเนื่อง

ระบบอยู่รอดได้เพราะพวกเธอ แต่ทำตัวราวกับว่าพวกเธอไม่มีตัวตน

บทสะท้อน – ฟลอริดา

ฟลอริดาสอนสิ่งง่าย ๆ ข้อหนึ่ง การหายไปของผู้หญิงอาจมีสีสันได้

ไม่ต้องอาศัยความหนาวของอะแลสกา ประวัติศาสตร์ของแอลาบามา หรือความ
กร้านแข็งของแอริโซนาเพื่อลบล้างผู้หญิงคนหนึ่ง

บางครั้งแค่นี้ก็พอ: – นักท่องเที่ยวที่มองไม่เห็น – ผู้สูงอายุที่ต้องพึ่งพา – นายจ้างที่เอาเปรียบ – เฮอร์เคนที่กวาดทุกอย่างไป – เงินเดือนที่ไม่เคยพอ – ค่าเช่าที่เป็นไปไม่ได้ – วัฒนธรรมที่ไม่ยอมรับงานที่มองไม่เห็น ฟลอริดาคือที่ที่ผู้หญิงทำงานกลางแสงแดดแต่ใช้ชีวิตอยู่ในเงามืด

และนั่นคือเหตุผลที่มันอยู่ในเล่มนี้ เพราะมันแสดงความจริง แม้แต่ที่ที่มีความสุขที่สุดในโลกก็อาจโหดร้ายที่สุดต่อผู้ที่คำนึงไว้ให้ยืนอยู่ได้

จอร์เจีย

จอร์เจียเป็นรัฐที่มีสองด้าน หันสมัยที่ผิวหน้า โบราณที่หัวใจ

แอตแลนตาเคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว เทคโนโลยี สนามบิน ดนตรี มหาวิทยาลัย ธุรกิจของคนผิวดำ การเมืองระดับชาติ แต่ส่วนที่เหลือของรัฐยังหยุดนิ่ง ชนบท อุตสาหกรรมอาหาร ศาสนา อนุรักษ์นิยม ความยากจนที่ไม่เปลี่ยนแปลง

มันคือดินแดนที่สร้างประวัติศาสตร์ด้านสิทธิพลเมือง แต่ทั้งผู้หญิงของตนไว้ข้างหลังจำนวนมาก

จอร์เจียไม่ได้ลบผู้หญิงด้วยความรุนแรงที่มองเห็นได้ มันลบพวกเธอด้วยน้ำหนักของประเพณี ด้วยความยากจนที่ไม่สั่นคลอน ด้วยภาระครอบครัวที่ไม่มีใครแบ่งเบา ด้วยงานหนักค่าแรงต่ำที่ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติ

ที่นี่ผู้หญิงคือเสาหลัก คือเครื่องยนต์ คือศูนย์กลาง และด้วยเหตุนี้เอง พวกเธอจึงถูกมองว่าเป็นเรื่องธรรมดา ถูกใช้ ถูกโหลดการะจนล้น ถูกเมินเฉยในการตัดสินใจ

จอร์เจียเป็นรัฐที่อยู่ได้บนปากของผู้หญิง และทำตัวราวกับว่าภาระนั้นเป็นเรื่องธรรมดา

ผู้หญิงในอุตสาหกรรมอาหาร – อายุ 30 ปี

จอร์เจียเป็นหนึ่งในเมืองหลวงของอุตสาหกรรมไก่และเนื้อสัตว์ของอเมริกา โรงงานขนาดมหึมา สายการผลิตที่ไม่มีที่สิ้นสุด กะงานที่หนักหน่วง สภาพแวดล้อมที่เย็นเฉียบ เสียงดังไม่หยุด

ผู้หญิงที่ทำงานที่นี่ต้องเผชิญ: – งานซ้ำซากที่บั่นทอน – บาดแผล การถูกบีบอัด ความเจ็บปวดเรื้อรัง – การถูกควบคุมตลอดเวลา – แรงกดดันจากเวลาการผลิต – สัญญาจ้างที่เปราะบาง – ค่าแรงที่ไม่เคยขึ้น

อุตสาหกรรมอาหารไม่เคยหยุด ไม่หยุดเพราะความเจ็บป่วย ไม่หยุดเพราะการตั้งครรภ์ ไม่หยุดเพราะปัญหาครอบครัว

ถ้าเธอหายไป จะมีคนมาแทนเธอภายในครึ่งชั่วโมง ไม่มีใครถามว่าทำไม ไม่มีใครมองว่าเธอกำลังแบกอะไรไว้บนปา

การหายไปของเธอเป็นเรื่องอุตสาหกรรม เธอถูกลดทอนเหลือเพียงชิ้นส่วนของเครื่องจักร ตัวเลขที่ต้องทำงานได้ ไม่ใช่ชีวิตที่ต้องได้รับความเข้าใจ

ผู้หญิงในชุมชนคนผิวดำ – อายุ 48 ปี

ในจอร์เจียของคนผิวดำ ผู้หญิงคือทุกสิ่ง แม่ คนทำงาน ผู้นำทาง ที่พึ่งทางจิตวิญญาณ ความทรงจำทางประวัติศาสตร์

เธอคือผู้ที่ค้ำจุนครอบครัวใหญ่ ผู้ที่ทำงานทั้งในบ้านและนอกบ้าน ผู้ที่เลี้ยงดูลูก ๆ และปอยครั้งรวมถึงหลาน ๆ ด้วย ผู้ที่ประคองชุมชนทั้งชุมชนไว้เมื่อผู้ชายหายไป เพราะงานที่ไม่มั่นคง ความเจ็บป่วย คุก หรือภาวะซึมเศร้า

เธอมีบทบาทมหาศาลที่ไม่เคยได้รับการยอมรับ

ในแอตแลนตาเธอทำงานใน: – โรงเรียน – การสาธารณสุข – สำนักงาน – บริการสาธารณะ – การขนส่ง – งานช่วยเหลือ ในชนบทของภาคใต้ยิ่งกว่านั้น: – เกษตรกรรม – ร้านค้า – โบสถ์ – การดูแลผู้สูงอายุ – การช่วยเหลือนอกระบบแก่ครอบครัวที่แตกสลาย

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสังคม ทุกคนใช้เธอ ทุกคนเรียกร้องจากเธอ แต่ไม่มีใครให้เธออยู่ในศูนย์กลางของการตัดสินใจ

เธอคือผู้หญิงที่ค้ำจุนผู้คนทั้งกลุ่มโดยไม่มีวันได้ล้มลงเลย

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตระหว่างศรัทธากับการควบคุม –

44 ปี

จอร์เจียเป็นหนึ่งในรัฐที่เคร่งศาสนาที่สุดในอเมริกา โบสถ์ที่นี่ไม่ใช่เรื่องจิตวิญญาณ มันคือการจัดระเบียบสังคม

สำหรับผู้หญิงหลายคน ศรัทธาคือที่หายใจเพียงแห่งเดียว แต่หลายคนก็ถูกโครงสร้างเดียวกันนั้นกักขังไว้

บทบาทที่ตายตัว: – ภรรยาผู้ภักดี – แม่ที่อยู่เคียงข้างเสมอ – ผู้หญิงที่น่านับถือ – สมาชิกที่แข็งขันของชุมชน

กฎที่เคร่งครัด: – ห้ามแสดงความอ่อนแอ – ห้ามทำให้ครอบครัว “แปดเปื้อน” – ห้ามโต้แย้งผู้ชายต่อหน้าคนอื่น – ห้ามออกนอกบทบาทตามประเพณี

สำหรับผู้หญิงหลายคน ศาสนาคือที่หลบภัย สำหรับอีกหลายคน มันคือการควบคุม

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม เธอไม่อาจแสดงออกอย่างแท้จริงว่าเธอเป็นใคร เพราะชุมชนมอบภาพที่กำหนดไว้ล่วงหน้าให้เธอ เธอยิ้มเพราะหน้าที่ ไม่ใช่เพราะเลือกเอง

ผู้หญิงที่มองไม่เห็นแห่งซานเมือง – อายุ 32 ปี

นอกแอตแลนตา เวลาเดินช้าลง เมืองเล็ก ๆ บริการขั้นต่ำ โรงเรียนที่ด้อยคุณภาพ และแทบไม่มีระบบขนส่ง

ผู้หญิงที่นี่ใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยปัญหาเล็ก ๆ ที่ไม่มีทางออก: – ค่าแรงต่ำ – ค่าเช่าที่สูงขึ้น – โรงเรียนที่ไม่เพียงพอ – การรักษาพยาบาลที่อยู่ไกล – การเสพติดที่แพร่หลาย – การขาดโอกาส – งานใช้แรงหรืองานซ้ำซาก

พวกเธอทำงานในซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านฟาสต์ฟู้ด คลังสินค้า งานทำความสะอาด และร้านค้าท้องถิ่น ทุกเดือนคือการต่อสู้ทางการเงิน ทุกปีดูเหมือนเดิม

การหายไปของเธอเป็นเรื่องพื้นๆ เธออาศัยอยู่ในที่ที่ไม่เปลี่ยนแปลง และไม่ยอมให้เธอเปลี่ยนแปลง

เธอไม่ได้ถูกกักขังด้วยประตูที่ปิดตาย แต่ด้วยภูมิศาสตร์ทั้งผืนที่หยุดนิ่ง

ปัจฉิมบท – จอร์เจีย

จอร์เจียเป็นรัฐที่เรียกร้องให้คุณรู้ว่าอะไรจะมองที่ไหน ถ้าคุณมองแอตแลนตา คุณคิดว่า คุณเห็นความทันสมัย ถ้าคุณมองชนบทของภาคใต้ คุณเห็นประวัติศาสตร์โบราณ ถ้าคุณมองอุตสาหกรรม คุณเห็นส่วนที่หนักที่สุดของเศรษฐกิจ ถ้าคุณมองชุมชน คุณเห็นความยากลำบากที่ปลอมตัวเป็นความปกติ

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้หายไปอย่างกะทันหัน พวกเธอค่อย ๆ สึกกร่อนลงภายใต้: – ประเพณีที่ตายตัว – งานที่หนักหน่วง – บทบาทที่ถูกบังคับ – ความยากจนแบบนุ่มนวล – ความรับผิดชอบมหาศาล – ชุมชนที่เรียกร้องมากและให้น้อย

การหายไปของผู้หญิงในจอร์เจียไม่ใช่ความว่างเปล่า มันคือภาระ

ภาระที่ผู้หญิงแบกไว้โดยไม่เคยบ่น เพราะไม่มีใครรอบตัวเคยทำให้พวกเธอค้นเคยกับการได้รับการรับฟัง

บทสะท้อน – จอร์เจีย

จอร์เจียแสดงความจริงอันขมขื่นข้อหนึ่ง มีรัฐที่ผู้หญิงไม่ได้ถูกลบด้วยบาดแผลทางใจ แต่ด้วยความเคยชิน

เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องอดทน เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องทำมากกว่า เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องอยู่ทุกที่ เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องไม่ล้ม เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องยิ้มแม้ในยามเหนื่อยล้า

และเมื่อสิ่งใดกลายเป็น “เรื่องปกติ” มันก็ไม่ถูกมองเห็นอีกต่อไป

จอร์เจียสอนว่าการหายไปอาจถูกสร้างขึ้นโดยประเพณีเอง ไม่จำเป็นต้องมีความรุนแรงที่เปิดเผย บทบาททางสังคมที่ถูกบังคับมาหลายทศวรรษก็เพียงพอแล้ว

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้ขอให้ถูกมองเห็น พวกเธอเพียงขอไม่ให้ถูกกลืนกินโดยระบบที่พวกเธอค้างานอยู่

และเพียงเท่านี้ก็พอที่จะวางมันไว้ในหัวใจของเล่นนี้

อาวาย

อาวายเป็นการหลอกลวงที่สง่างามที่สุดในสหรัฐอเมริกา

สำหรับโลก ที่นี่คือสวรรค์ ชายหาด น้ำสีเทอร์ควอยซ์ การได้กลิ่น ภูมิอากาศที่สมบูรณ์แบบ ไปสการ์ต การท่องเที่ยวแบบในแคตตาล็อก สีสันอยู่ทุกหนแห่ง ความสงบที่เห็นภายนอก ธรรมชาติที่งดงามตระการตา

แต่อาวายที่แท้จริงแตกต่างออกไปมาก: – ค่าครองชีพที่สูงจนแทบเอื้อมไม่ถึง – ค่าแรงต่ำ – การถือครองที่ดินที่กระจุกตัว – การท่องเที่ยวที่กลืนกินทรัพยากร – ชุมชนท้องถิ่นที่ถูกผลักไปขายขอบ – อัตลักษณ์ที่ถูกกลบหรือถูกขาย – ความยากจนที่ซ่อนอยู่หลังทิวทัศน์อันสมบูรณ์แบบ

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้หายไปเพราะความรุนแรงที่เห็นได้ชัด พวกเธอหายไปเพราะอาศัยอยู่บนแผ่นดินที่ขายภาพหนึ่งให้โลก และซ่อนอีกภาพหนึ่งจากผู้ที่อยู่ข้างใน

การหายไปของพวกเธอมีสองชั้น: – มองไม่เห็นในตัวเลขของการท่องเที่ยว – มองไม่เห็นในเรื่องเล่าทางวัฒนธรรมของอเมริกา

อาวายไม่ได้ลบผู้หญิงด้วยการกระหน่ำเพียงครั้งเดียว มันลบพวกเธอด้วยความเชื่อช้า ด้วยเศรษฐกิจ ด้วยการท่องเที่ยวที่ไม่เหลือที่ว่าง ด้วยอัตลักษณ์ที่ถูกขโมยไป

สภาพสตรีแห่งงานบริการต้อนรับ – อายุ 34 ปี

อาวายเติบโตด้วยการท่องเที่ยว พนักงานต้อนรับ พนักงานเสิร์ฟ แม่บ้านโรงแรม รูมเซอร์วิส สปา และกิจกรรมท่องเที่ยว ที่นี่ผู้หญิงคือหัวใจของระบบนี้

เธอทำงานในสภาพแวดล้อมที่ดูสมบูรณ์แบบ แต่ในความเป็นจริงคือ: – จังหวะงานที่เร่งรีบ – ค่าแรงต่ำ – ความต้องการที่ไม่เคยหยุด – ชั่วโมงงานที่เป็นไปไม่ได้ – ผู้จัดการที่บังคับให้ยืม – ลูกค้ายกพวกปฏิบัติต่อเธอเหมือน “ส่วนหนึ่งของแพ็คเกจ”

เธอใช้ชีวิตอยู่กับปัญหาการสองข้อ:

1. ค่าเช่าที่รับไม่ได้ (หลายคนต้องอยู่บ้านร่วมกับคนอื่นอีก 3-4 คน)

2. ค่าครองชีพที่สูงลิบ (ทุกอย่างแพงกว่า

บนแผ่นดินใหญ่สองเท่า)

สวรรค์แห่งธรรมชาติอยู่รอบตัวเธอ แต่ชีวิตของเธอคือการวิ่งแข่งกับค่าใช้จ่ายในทุกวัน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เธอทำงานในสวรรค์ที่เธอไม่มีปัญญาจ่าย

ผู้หญิงพื้นเมืองฮาวาย – อายุ 29 ปี

ผู้หญิงพื้นเมืองคือหัวใจของฮาวาย และเป็นผู้ที่เสียเปรียบที่สุด

ประวัติศาสตร์ชัดเจน การล่าอาณานิคม การสูญเสียดินแดน การยึดเยียดทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวที่รุกราน ชีวิตของเธอคือการรักษาสสมดุลระหว่างประเพณี ครอบครัว งาน และการต่อต้านทางวัฒนธรรม

เธอมักทำงานในภาคส่วนที่จำเป็น: – โรงเรียน – การสาธารณสุข – การช่วยเหลือชุมชน – โครงการทางสังคม – เกษตรกรรมแบบดั้งเดิม – กิจกรรมทางวัฒนธรรม

เธอมีบทบาทมหาศาลแต่ไม่ได้รับการยอมรับ วัฒนธรรมของเธอถูกขายให้โลกในฐานะเรื่องพื้นบ้าน การเต้นรำ ดนตรี และสัญลักษณ์ที่ถูกเปลี่ยนเป็นความบันเทิงสำหรับนักท่องเที่ยว

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม อัตลักษณ์ของเธอถูกนำมาแสดง แต่ไม่ได้รับความเคารพ

เธอปรากฏอยู่ทุกที่ในฐานะภาพ และขาดหายไปทุกที่ในฐานะเสียง

ผู้หญิงที่ต่ำจน

ครอบครัวหลายรุ่น – 46 ปี ในฮาวายมีครอบครัวหลายรุ่นจำนวนมาก ไม่ใช่เพราะประเพณี แต่เพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

สามรุ่นในบ้านหลังเดียวกัน ซึ่งมักจะเล็ก ปู่ย่าตายาย พ่อแม่ ลูก ๆ พี่น้อง

ผู้หญิงที่นี่คือกระดูกสันหลังของโครงสร้าง: – เธอทำงาน – เธอทำอาหาร – เธอดูแลลูก ๆ – เธอดูแลผู้สูงอายุ – เธอเป็นสะพานเชื่อมระหว่างภาษาที่ต่างกัน – เธอดูแลบัญชี – เธอรับมือกับปัญหาโดยไม่มีใครช่วย

เธอมีเวลาว่างน้อยอย่างยิ่ง แทบไม่มีพื้นที่ส่วนตัว ภาระทางอารมณ์มหาศาล

การหายไปของเธอเป็นเรื่องในบ้าน ทุกคนพึ่งพาเธอ แต่ไม่มีใครเห็นเธอในแบบที่เธอเป็นจริง ๆ

ครอบครัวคือพลังของเธอและเกรงขามของเธอ

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตระหว่างความโดดเดี่ยวกับธรรมชาติ – อายุ 32

ปี

นอกโฮโนลูลูและรีสอร์ทคือหมู่เกาะที่หลากหลาย เกาะห่างไกล หมู่บ้านเล็ก ๆ ชุมชนที่โดดเดี่ยว

ที่นั่นงานคือ: – เกษตรกรรม – การประมง – งานซ่อมบำรุง – บริการเล็ก ๆ – โรงเรียนชั้นพื้นฐาน – การดูแลสุขภาพ

ผู้หญิงใช้ชีวิตที่ดูเรียบง่ายเมื่อมองจากอเมริกาแผ่นดินใหญ่ แต่มันแข็งแกร่ง การเดินทางที่จำกัด บริการสุขภาพที่อยู่ไกล โอกาสที่แทบเป็นศูนย์ การเสพติดที่แพร่หลาย ราคาที่สูงลิบ และความโดดเดี่ยวทางจิตใจที่กลายเป็นเรื่องปกติ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ เธออาศัยอยู่นอกแผนที่ของอำนาจและจินตนาการของชาติ

ธรรมชาติคือความงามและความโดดเดี่ยว

ปัจฉิมบท – ฮาวาย

ฮาวายเป็นที่ที่ทุกอย่างมีสองด้าน ความงามและความเหนื่อยยาก ความมั่งคั่งและความยากจน ภาพลักษณ์และความจริง การท่องเที่ยวและการถูกถอนราก

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้ถูกลบด้วยดราม่า แต่ด้วยเศรษฐกิจ ด้วยประวัติศาสตร์ ด้วยการท่องเที่ยวที่รุกราน ด้วยคำครองชีพที่บดขยี้ ด้วยเรื่องเล่าอันสมบูรณ์แบบที่แสดงทุกอย่างยกเว้นพวกเธอ

การหายไปของผู้หญิงในฮาวายเกิดจาก: – อัตลักษณ์ที่ถูกขโมย – งานค่าแรงต่ำ – วัฒนธรรมที่ถูกขาย – ครอบครัวที่เป็นภาระหนัก – ไม่มีพื้นที่ส่วนตัว – อนาคตที่ไม่แน่นอน

ฮาวายดูเบาสบาย แต่มันไม่ใช่

บทสะท้อน – ฮาวาย

แต่ละรัฐแสดงใบหน้าที่แตกต่างกันของการหายไป ในฮาวาย การหายไปมีสี่ของทะเล รูปทรงของผืนทราย เสียงของประเพณีที่ถูกเอาเปรียบ

ที่นี่ผู้หญิงถูกมองเห็นในฐานะภาพ และมองไม่เห็นในฐานะคน เธอถูกใช้ในการตลาดการท่องเที่ยว ในเรื่องพื้นบ้านที่ขายให้ผู้มาเยือน ในภาพถ่ายรีสอร์ทอันสมบูรณ์แบบ

แต่ชีวิตจริงของเธอคือ: – แพง – เหนื่อยล้า – เต็มไปด้วยความรับผิดชอบ – เต็มไปด้วยการประนีประนอม – แทบไม่มีความก้าวหน้าทางสังคม

ฮาวายสอนว่าแม้แต่สวรรค์ก็อาจถูกสร้างขึ้นบนการหายไปของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น และนั่นคือเหตุผลที่รัฐนี้อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ไม่ใช่ในฐานะดินแดนแห่งความฝัน แต่ในฐานะหลักฐานว่าโลกมองแค่ผิวหน้า และเมินเฉยต่อผู้ที่ค้าความจริงไว้ให้ยืนอยู่ได้

ไวดาโฮ

ไวดาโฮเป็นรัฐที่อยู่ในเงามืด มันไม่ส่งเสียง ไม่ดึงดูดความสนใจ และแทบไม่เคยถูกพูดถึงโดยอเมริกาส่วนอื่น

มันเป็นภูเขา เกษตรกรรม มันฝรั่ง ปศุสัตว์ ความหนาว ระยะทาง ความเงียบ มันคือแผ่นดินที่อุดมด้วยธรรมชาติแต่ขาดแคลนโอกาส รัฐที่เวลาเดินช้า และชีวิตของผู้หญิงยิ่งช้ากว่า

ไวดาโฮไม่ได้ลบผู้หญิงด้วยความรุนแรงที่ตื่นตา มันลบพวกเธอด้วยความโดดเดี่ยว ศาสนาที่เคร่งครัด การขาดบริการ ระยะทางทางภูมิศาสตร์ ความยากจนที่กระจัดกระจาย และวัฒนธรรมที่ถือเป็นเรื่องธรรมดาว่าผู้หญิงต้องประกอบทุกอย่างไว้ การหายไปของผู้หญิงที่นี่เป็นผลผลิตของภูมิศาสตร์ พื้นที่กว้างใหญ่ ทรัพยากรน้อย ชุมชนปิด

ผู้หญิงในภาคเกษตร – อายุ 36 ปี

ไวดาโฮเติบโตด้วยเกษตรกรรมและการเลี้ยงปศุสัตว์ ผู้หญิงเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่การผลิตมาตลอด พวกเธอไม่ได้ถูกเรียกว่า “ผู้ช่วย” แต่เพราะหากไม่มีพวกเธอ

ไม่มีอะไรทำงานได้เลย

เธอทำงานในไร่ ในคอกสัตว์ ดูแลบ้านและลูก ๆ บ่อยครั้งโดยไม่ได้แยกตัวเอง
ระหว่างงานกับชีวิตส่วนตัว

ตื่นก่อนรุ่งสาง สัตว์ น้ำเย็นเย็น ทำความสะอาด เก็บเกี่ยว อาหารที่เตรียมให้ทุก
คน ไม่มีวันหยุด ไม่มีค่าจ้างแยก ทั้งหมดคือ “ครอบครัว”

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เธอทำงานเหมือนผู้ชาย แต่อย่างเป็นทางการ “เธอไม่ได้ทำงาน”

เธอไม่ปรากฏในเงินเดือน เอกสาร หรือสถิติ เธอมีอยู่เพียงในความเหนื่อยยาก

ผู้หญิงแห่งโบสถ์อนุรักษนิยม – 42

ปี

ไวดาโฮมีศาสนาที่ทรงอิทธิพล และมักเป็นแบบอนุรักษนิยม ที่นี่ผู้หญิงต้องเป็นไป
ตามแบบแผนที่กำหนด แม้ ภรรยา ผู้ภักดี เยียบ น่านับถือ พร้อมเสมอ

ชุมชนเฝ้ามอง ตัดสิน แก่ไข

เธอไม่อาจก้าวออกจากบทบาทของตัวเองได้ การเบี่ยงเบนใด ๆ คือรอยต่างของ
ครอบครัว การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม เธอไม่ได้หายไปทางกาย เธอ
หายไปภายในบทบาทที่ถูกมอบหมายให้

เธอปรากฏอยู่ทุกที่ แต่ไม่อาจแสดงออกถึงตัวเองได้

ผู้หญิงในงานที่มองไม่เห็น – อายุ 30 ปี

นอกพื้นที่เกษตรกรรมและโบสถ์คือเมืองเล็ก ๆ นัมปา ไวดาโฮฟอลส์ โพคาเทลโล

ที่นี่ผู้หญิงทำงานเป็น: – แคชเชียร์ – พนักงานทำความสะอาด – พนักงานคอล
เซ็นเตอร์ – พนักงานขายหน้าร้าน – พนักงานร้านฟาสต์ฟู้ด – ผู้ช่วยในโรงเรียน

งานที่ค่าจ้างชุมชนทั้งชุมชน แต่ไม่ได้สร้างอาชีพการงาน ไม่เปิดให้เติบโต และไม่
รับประกันความมั่นคง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสังคม ชีวิตของเธอไม่ถูกการเมืองมองว่า “สำคัญ” ไม่ได้เข้าไปอยู่ในโครงการพัฒนา ไม่ปรากฏในวาทกรรมสาธารณะ

เธอคือผู้หญิงที่ทำให้ไอดาโฮ “ธรรมดา” ลอยตัวอยู่ได้ คนที่ไม่มีใครพูดถึง

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ในระยะทาง – อายุ 51 ปี

ในไอดาโฮ บ้านและชุมชนอยู่ห่างกันหลายชั่วโมง ถนนยาวไกล โรงพยาบาลอยู่ไกล โรงเรียนน้อย ร้านค้าน้อย

ผู้หญิงที่อาศัยอยู่ที่นั่นต้องเผชิญ: – ความโดดเดี่ยวทางจิตใจ – ฤดูหนาวที่โหดร้าย – บริการสุขภาพที่อยู่ไกล – การรอความช่วยเหลือที่ยาวนานไม่สิ้นสุด – ชีวิตที่อยู่แต่ในบ้าน – การเสียดสีที่แพร่หลาย – ความยากจนที่ซ่อนอยู่ ถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินเธออยู่ตัวคนเดียว ถ้าเธอมีปัญหา เธอรอ ถ้าเธอเหนื่อย ไม่มีใครเห็น

การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ เธอหายไปในระยะทาง เธอมีตัวตน แต่อยู่นอกแผนที่

ปัจจัยมทบ – ไอดาโฮ

ไอดาโฮคือรัฐแห่งป่า ภูเขา และความเงียบ และในความเงียบ ผู้หญิงสูญหายได้ง่ายกว่า

การหายไปของเธอไม่ใช่เรื่องอื้อฉาว ไม่ใช่ข่าว ไม่ใช่ตัวเลข มันคือความว่างเปล่าในทุกวันที่เกิดจาก: – บทบาทที่ตายตัว – ชีวิตชนบทที่หนักหน่วง – ภูมิศาสตร์ที่ยากลำบาก – เศรษฐกิจที่อ่อนแอ – ศาสนาที่บังคับและไม่รับฟัง

ไอดาโฮไม่ได้ทำร้ายด้วยเสียงดัง มันทำร้ายด้วยความเฉยเมย

บทสะท้อน – ไอดาโฮ

ทุกรัฐมีรูปแบบของการหายไป ในไอดาโฮ การหายไปมีรูปแบบของระยะทาง

ที่นี่ผู้หญิงไม่ได้ถูกผลักออกจากระบบ ระบบไม่เห็นเธอเลยด้วยซ้ำ

เธอมองไม่เห็นเพราะอาศัยอยู่ในที่ที่ไม่มีอะไรเข้าไปถึง ไม่มีข้อมูล ไม่มีการรักษาพยาบาล ไม่มีการเมือง ไม่มีโอกาส

โอดาโฮแสดงให้เห็นว่าไม่ต้องมีโศกนาฏกรรมก็จบการดำรงอยู่ของผู้หญิงได้ แคมีแผ่นดินที่เคลื่อนไหวช้ากว่าชีวิตก็พอ

และนั่นคือเหตุผลที่รัฐนี้อยู่ในเล่มนี้ เพราะการหายไปของมันไม่ส่งเสียง แต่หนักดังภูเขา

อิลลินอยส์

อิลลินอยส์เป็นรัฐแห่งความแตกต่างสุดขั้ว ชิคาโกคือมหานครขนาดใหญ่ หัวใจทางอุตสาหกรรมและการเงินของมิดเวสต์ ยักษ์ใหญ่ทางวัฒนธรรมที่รุนแรง สร้างสรรค์ และแตกเป็นเสี่ยง ส่วนที่เหลือของรัฐเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ชนบท เมืองเล็ก ๆ เกษตรกรรม ความยากจนที่ซ่อนอยู่ และแนวคิดแบบอนุรักษนิยม

มันเป็นดินแดนที่มีสองด้าน มหานครและชนบท ความทันสมัยและความเสื่อมถอย โอกาสและความล้มเหลว มหาวิทยาลัย และย่านที่ถูกทิ้งร้าง

ในอิลลินอยส์ ผู้หญิงไม่ได้หายไปด้วยเหตุผลเดียว พวกเขาหายไปเพราะต้องจัดการกับโลกที่แตกต่างกันมากเกินไป ระบบที่พังทลายมากเกินไป ความต้องการในแต่ละวันที่มากเกินไปและไม่เคยสิ้นสุด

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเมือง ชนบท เศรษฐกิจ และสังคม มันขึ้นอยู่กับว่าเธออาศัยอยู่ที่ไหน แต่ผลลัพธ์เหมือนกัน เธอแบกภาระ ไม่ใช่ได้รับการยอมรับ

ผู้หญิงจากย่านอันโหดร้ายของชิคาโก –

32 ปี ชิคาโกมีสองเมืองในเมืองเดียว เมืองที่ปรากฏในภาพยนตร์ และเมืองที่ไม่มีใครอยากมอง

เธออาศัยอยู่ในเมืองที่สอง ย่านที่: – ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติ – โรงเรียนอ่อนแอ – ร้านค้าปิดตัว – การศึกษาพยาบาลแพงเกินไป – รัฐบาลเข้าไม่ถึง – ตำรวจมาสาย หรือมาแบบแหย่ ๆ

เธอทำงานทุกที่ที่ทำได้ ร้านฟาสต์ฟู้ด ซูเปอร์มาร์เก็ต งานทำความสะอาด สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า งานช่วยเหลือขั้นต่ำ ปัญหาของเธอไม่ได้มีข้อเดียว มีสิบข้อพร้อมกัน ลูกที่ต้องปกป้อง ค่าเช่าที่ต้องจ่าย การเดินทางที่เชื่องช้า ตารางเวลาที่เป็นไปไม่ได้ สภาพแวดล้อมที่เป็นปฏิปักษ์

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเมือง เธออาศัยอยู่ในเมืองที่โด่งดังไปทั่วโลกซึ่งไม่เคยหันมามองเธอ

ผู้หญิงในโรงพยาบาลและคลินิก – อายุ 44 ปี

อิลลินอยส์มีสถานพยาบาลที่สำคัญที่สุดบางแห่งของประเทศ เบื้องหลังชื่ออันน่าประทับใจเหล่านั้นคือผู้หญิงนับพัน พยาบาล ช่างเทคนิค พนักงาน ผู้ดูแล และเจ้าหน้าที่สนับสนุน

พวกเธอคือผู้ที่ทำให้สิ่งต่อไปนี้อยู่ได้ด้วย: – ห้องฉุกเฉิน – แผนกที่รับภาระเกินกำลัง – ผู้ป่วยที่เปราะบาง – กะกลางคืน – เหตุฉุกเฉินที่ไม่เคยหยุด

มันคืองานที่ไม่ให้คุณได้พัก งานที่บั่นทอนคุณทั้งร่างกายและจิตใจ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องปฏิบัติการ ถ้าเธอหยุด ระบบทั้งหมดจะล่มสลาย แต่เสียงของเธอไม่ได้มีน้ำหนักเท่ากับงานของเธอ

เธอคือผู้หญิงที่รักษาทุกคน โดยไม่มีใครรักษาเธอ

ผู้หญิงชนบท – อายุ 50 ปี

นอกชิคาโกและห่างไกลจากมหาวิทยาลัยคืออิลลินอยส์ชนบทที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก หุบกว้างใหญ่ ถนนว่างเปล่า โรงเรียนเล็ก ๆ โรงพยาบาลที่อยู่ไกล

ผู้หญิงที่นี่ใช้ชีวิตในความจริงที่ยากลำบาก: – เกษตรกรรมตามฤดูกาล – ชีวิตที่อยู่แต่ในบ้านโดยสิ้นเชิง – ชุมชนที่ปิด – บริการน้อย – การเสพติดที่แพร่หลายในหมู่ผู้ชาย – ความโดดเดี่ยวทางจิตใจ เธอไม่มีโอกาส เธอไม่มีทางเลือก เธอไม่มีเครือข่ายที่คอยช่วยเหลือ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องพื้นที่ เธอหายไปในระยะทาง ไม่ใช่เพราะเธอไร้ค่า แต่เพราะเธออาศัยอยู่ในที่ที่โลกเข้าไม่ถึง

ผู้หญิงลาตินาในงานบริการ – อายุ 29 ปี

อิลลินอยส์มีชุมชนลาตินขนาดใหญ่ โดยเฉพาะในชิคาโกและซานเมียมอุตสาหกรรม

ผู้หญิงอพยพคือเสาหลักที่มองไม่เห็นของทั้งภาคส่วน: – งานจัดเลี้ยง – งานทำความสะอาด – การดูแลผู้สูงอายุ – โรงแรม – โรงงานขนาดเล็ก – การรับเลี้ยงเด็ก – การกระจายสินค้า

เธอทำงานหนัก เธอได้เงินน้อย เธอทำงานสองที่ เธอพูดภาษาอังกฤษได้เท่าที่ทำได้ เธอเลี้ยงลูกคนเดียว หรือแทบจะคนเดียว

เธอคือผู้หญิงที่ทำให้คนอื่นใช้ชีวิตได้อย่างสะดวกสบาย โดยไม่เคยได้รับพื้นที่แบบเดียวกัน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและภาษา เธอไม่มีเสียง ไม่มีการคุ้มครอง ไม่มีเวลาแม้แต่จะบ่น

ปัจฉิมบท – อิลลินอยส์

อิลลินอยส์เป็นรัฐที่ซับซ้อนและหนักหน่วง การหายไปของผู้หญิงไม่ได้มีแบบเดียว มีอย่างน้อยสี่แบบ ทุกแบบแตกต่างกัน ทุกแบบเป็นจริง:

– ในเมือง – ในงานสาธารณสุข – ในชนบท – ในหมู่ผู้อพยพ

จากเปลี่ยนไป แต่ผลลัพธ์ไม่เปลี่ยน ผู้หญิงทำทุกอย่างที่รัฐเลิกทำไปแล้ว

และขณะที่เธอยังประคองไว้ เธอก็หายไป อิลลินอยส์ไม่ได้ลบผู้หญิงเพราะเมินเนยต่อพวกเธอ มันลบพวกเธอเพราะถือว่าพวกเธอเป็นเรื่องธรรมดา

บทสะท้อน – อิลลินอยส์

ทุกรัฐพิสูจน์ความจริงข้อหนึ่ง อิลลินอยส์พิสูจน์ข้อนี้:

แม้ผู้หญิงจะอยู่ทุกที่ เธอก็อาจหายไปจากทุกสิ่งที่สำคัญได้

เธออยู่ในงานของโรงพยาบาล ในยานยาจน ในชนบทที่โดดเดี่ยว ในงานที่มองไม่เห็นของเศรษฐกิจละติน

เธอปรากฏอยู่ในทุกหน้าที่ที่จำเป็น แต่ถูกกันออกจากทุกโตะที่ตัดสินอนาคตของรัฐ

การหายไปของผู้หญิงในอิลลินอยส์เป็นส่วนหนึ่งกับสิ่งที่พวกเธอให้ ยิ่งพวกเธอ
อดทนมากเท่าไร ก็ยิ่งถูกมองเหินน้อยลงเท่านั้น

และสมการที่บกพร่องนี้เองที่ทำให้บทนี้จำเป็น

อินดีแอนา

อินดีแอนาเป็นรัฐที่อยู่ได้ด้วยความเคยชิน ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง มันคืออเมริกา
ตอนกลาง แบบที่ไม่เป็นชาว ไม่เรียกร้องอะไร ใช้ชีวิตไปวัน ๆ ราวกับว่าทุกอย่างจะ
เหมือนเดิมตลอดไป

มันคือแผ่นดินของ: – คริสต์ศาสนาแบบอนุรักษ์นิยม – เกษตรกรรม – เมืองเล็ก ๆ
– อุตสาหกรรมเครื่องกล – ทางหลวงที่ไม่มีที่สิ้นสุด – จังหวะชีวิตที่เชื่องช้าและไม่
ให้อภัยความเหินย่ำ มันไม่ใช่รัฐที่ระเบิด มันคือรัฐที่กัดกิน วันแล้ววันเล่า

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้หายไปเพราะบาดแผลที่เห็นได้ชัด พวกเธอหายไปเพราะต้องรับมือ
กับโครงสร้างที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อพวกเธอ ครอบครัว งาน ศาสนา บทบาทที่
ตายตัว ชุมชนเล็ก ๆ ความคาดหวังที่หนักอึ้ง

การหายไปของผู้หญิงในอินดีแอนาเป็นเรื่องปกติ

เป็นที่ยอมรับในสังคม ราวกับว่าเป็นเรื่องธรรมชาติที่ผู้หญิงจะเป็นพลเมืองชั้นสอง

ผู้หญิงในโรงงาน – อายุ 33 ปี

อินดีแอนาเต็มไปด้วยโรงงาน รถยนต์ เครื่องยนต์ ชิ้นส่วน เครื่องจักร สายการผลิต
ที่ยาว ซ้ำซาก และเสียงดัง

ผู้หญิงที่นี่ทำงานใน: – การประกอบ – การตรวจสอบ – สายการประกอบ – การ
ควบคุมคุณภาพ – คลังสินค้าอุตสาหกรรม

จังหวะงานหนัก กระงานที่เหินย่ำ ร่างกายที่สึกหรอ

ค่าแรงพอใช้ แต่ไม่ได้ปลดปล่อย ชีวิตยังเหมือนเดิม บ้าน → โรงงาน → บ้าน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางกาย งานกัดกินเธอก่อนอายุสี่สิบ ความเจ็บปวด
หลัง แขน หัวเข่า ร่างกายที่มีลายเซ็นของระบบการผลิตประทับอยู่

เธอคือผู้หญิงที่ผลิตเครื่องยนต์ของอเมริกา โดยไม่มีปัญญาซื้อสิ่งที่ตัวเองสร้าง

ผู้หญิงแห่งโบสถ์อีแวนเจลิคัล – 45

ปี

อินดีแอนาเป็นหนึ่งในรัฐที่เคร่งศาสนาที่สุดในมิดเวสต์ โบสถ์อีแวนเจลิคัลมีอยู่ทุกที่ พร้อมชุมชนที่แน่นแฟ้นและบทบาทที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน

ที่นี่ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ในขอบเขตที่แน่นอน: – ภรรยา – แม่ – ผู้อบรมสั่งสอน – ผู้รักดี – แบบอย่างทางศีลธรรมของครอบครัว

ปัญหาไม่ใช่ศรัทธา ปัญหาคือการควบคุมทางสังคมที่ห้อมล้อมมันอยู่

ถ้าเธอแยกทางกับสามี เธอถูกตัดสิน ถ้าเธอเปลี่ยนชีวิต เธอถูกโดดเดี่ยว ถ้าเธอไม่ทำตามกฎ เธอกลายเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม เธอไม่อาจแสดงตัวตนอย่างที่เธอเป็น มีแต่อย่างที่เธอควรเป็น

เธอปรากฏอยู่ทุกที่ แต่เสมอในฐานะบทบาทที่ถูกบังคับ

ผู้หญิงชนบท – อายุ 51 ปี

นอกเมืองเล็ก ๆ และโรงงานคืออินดีแอนาชนบท ทุ่งกว้างใหญ่ บ้านที่กระจัดกระจาย ชุมชนเล็ก ๆ ความเงียบที่ยาวนาน

ผู้หญิงที่นี่ใช้ชีวิตโดยไม่มีใครช่วย: – หอมน้อย – ไม่มีระบบขนส่ง – ร้านค้าที่อยู่ไกล – โรงเรียนที่มีทรัพยากรน้อยนิด – งานเกษตรตามฤดูกาล – ความรับผิดชอบในบ้านทั้งหมด

เธอไม่มีที่ว่างให้ถอย เธอไม่มีตาข่ายรองรับ เธอไม่มีทางเลือก การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ เธออาศัยอยู่ไกลจากทุกสิ่งเกินไป และไม่มีใครสร้างบริการเพื่อไปถึงเธอ

มันคืออเมริกาที่เชื่องช้าและถูกลิ้ม และเธอถูกกักขังอยู่ที่นั่น

ผู้หญิงในงานบริการขั้นพื้นฐาน – อายุ 29 ปี

ในเมืองต่าง ๆ ของอินดีแอนา – ฟอร์ตเวย์น อีแวนส์วิลล์ เซาท์เบนด์ – ผู้หญิง
ค้าแรงงานที่ไม่มีใครอยากมองเห็น:

– แคชเชียร์ค่าแรงต่ำ – พนักงานทำความสะอาด – พนักงานเสิร์ฟในครัวร้าน
ฟาสต์ฟู้ด – ผู้ดูแลผู้สูงอายุ – พนักงานร้านสะดวกซื้อ – คนรับเลี้ยงเด็กนอกระบบ
เธอทำงานมาก ได้เงินน้อย และใช้ชีวิตอยู่ในเดือนถัดไปตลอดเวลา

ปัญหาของเธอไม่ใช่แค่เรื่องเงิน มันเป็นเรื่องจิตใจ เธอไม่เห็นอนาคต เธอไม่เห็น
ความก้าวหน้า เธอไม่เห็นความเป็นไปได้ที่จะดีขึ้น

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสังคม เธอจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของทุกคน และใน
เวลาเดียวกันก็ถูกปฏิบัติราวกับว่าหาคนแทนได้ในหนึ่งนาที

ปัจฉิมบท – อินดีแอนา

อินดีแอนาเป็นรัฐที่หยุดนิ่ง และในยามที่หยุดนิ่ง ผู้หญิงหลงทางได้เร็วกว่า
ที่นี่ไม่มีการปฏิวัติครั้งใหญ่ ไม่มีการปฏิรูปครั้งใหญ่ ไม่มีแรงผลักดันให้
เปลี่ยนแปลง

ผู้หญิงค้าจน ครอบครัว งาน ชุมชน ศาสนา

และขณะที่เธอยังประคองไว้ เธอก็หายไป การหายไปของเธอสร้างขึ้นจากความ
ปกติ มันไม่ใช่ข่าว ไม่ใช่เรื่องอื้อฉาว ไม่ใช่เหตุผลฉุกเฉิน

มันคือการลบบอกอย่างช้า ๆ และต่อเนื่อง

บทสะท้อน – อินดีแอนา

ทุกรัฐมีรูปแบบของการหายไป ในอินดีแอนา มันคือรูปแบบของกิจวัตร

ที่นี่ผู้หญิงเข้ามาและใช้ชีวิตอยู่กับการถูกมองไม่เห็นจากสามแรง: – ประเพณี –
งานที่ไม่มีใครเห็น – ชุมชนที่ตัดสินแทนที่จะรับฟัง

ความปกติกลายเป็นกรงขัง บทบาทกลายเป็นตัวตน ความเหนื่อยยากกลายเป็น
หน้าที่

อินดีแอนาสอนว่าการหายไปของผู้หญิงอาจถูกสร้างขึ้นได้โดยไม่มีเจตนาร้าย ถ้าไม่มีใครเคยถามเลยว่าผู้หญิงคนหนึ่งเป็นอย่างไรรจริง ๆ

และนั่นคือเหตุผลที่รัฐนี้อยู่ในหนังสือเล่มนี้ เพราะไม่ต้องมีโสกนาฏกรรมกิลคนคนหนึ่งได้ ชีวิตประจำวันก็เพียงพอแล้ว

ไอโอวา

ไอโอวาคือหัวใจเกษตรกรรมของอเมริกา ไร่นาข้าวโพดและถั่วเหลืองสุดลูกหูลูกตา ฟาร์ม ไชโล ถนนตรงดิ่ง บ้านที่อยู่ห่างกัน เมื่อมองจากภายนอก มันดูเหมือนรัฐที่เรียบง่าย งาน ครอบครัว ความเงียบ แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นรู้ว่าความเรียบง่ายคือหน้ากาก เบื้องหลังมันคือความซับซ้อนที่ไม่มีใครอธิบาย

ไอโอวาไม่ได้ทันสมัยและไม่ได้ล้าหลัง มันหยุดนิ่ง ความหยุดนิ่งที่มั่นคง เป็นเกษตรกรรม อนุรักษ์นิยม และใช้ได้จริง รัฐที่วัฏจักรของผืนดินตัดสินทุกสิ่ง และผู้หญิงต้องปรับตัวให้เข้ากับจังหวะที่ไม่คำนึงถึงชีวิตของพวกเธอ

ที่นี่ผู้หญิงไม่ได้หายไปเพราะเหตุการณ์ที่รุนแรง พวกเธอหายไปเพราะความเหนื่อยล้าที่ไม่เคยหยุด บทบาทที่ไม่เคยเปลี่ยน การไร้ทางเลือก แผ่นดินกว้างใหญ่ว่างเปล่าที่กลืนกินเวลา พลังงาน และตัวตนของพวกเธอ

การหายไปของผู้หญิงในไอโอวาเป็นเรื่องเกษตรกรรม เรื่องในบ้าน และเรื่องจิตใจ มันคือการหายไปอย่างช้า ๆ ที่ไม่มีใครเห็น เพราะมันดูเหมือนเป็น “เรื่องปกติ”

ผู้หญิงในฟาร์ม – อายุ 37 ปี

เธอไม่ได้ “ช่วย” ในฟาร์ม เธอทำงานอยู่เสมอ

เธอตื่นก่อนรุ่งสาง ต้อนสัตว์ เตรียมเครื่องมือ ดูแลพืชผล ทำความสะอาด ทำอาหาร จัดการ ขับรถ ซ่อมแซม มันคือวงจรที่ไม่มีวันจบ ฤดูแล้วฤดูเล่า ปีแล้วปีเล่า

เธอไม่มีเงินเดือน เธอไม่มีชั่วโมงทำงาน เธอไม่มีการคุ้มครอง

งานถูกมองว่าเป็น “ครอบครัว” และด้วยเหตุนี้จึงหายไปจากตัวเลข บัญชี และการยอมรับ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เธอทำงาน 50% ของทั้งหมด แต่ไม่มีใครหาเธอเจอ

เธอจำเป็น แต่ไม่มีตัวตนในเอกสาร

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตระหว่างศาสนากับ

ชุมชน – 45 ปี โบสถ์ในเมืองเล็ก ๆ ของไอโอวา มีอิทธิพลมากกว่ารัฐบาล พวกมันกำหนดบทบาท พฤติกรรม และขอบเขต และสำหรับผู้หญิง บทก็เหมือนเดิมเสมอ:

– แม่ – ภรรยา – ผู้ที่นำนับถือ – มีส่วนร่วมในชุมชน – ไม่เคยออกนอกกลุ่มนอกทาง เธอแยกทางไม่ได้โดยไม่ถูกตีตรา เธอเปลี่ยนชีวิตไม่ได้โดยไม่ถูกวิจารณ์ เธอแสดงความเปราะบางไม่ได้โดยไม่มี “การแทรกแซง” จากชุมชน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม ตัวตนของเธอไม่ใช่ของเธอ มันเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน

เธอใช้ชีวิตอยู่ภายในบทบาท ไม่ใช่ภายในตัวเอง

ผู้หญิงในงานค้าแรงขั้นต่ำ – อายุ 31 ปี

ในเมืองขนาดกลาง – เดมอยน์ ซีตาร์แรพิดส์ ดาเวนพอร์ต – ผู้หญิงทำงานที่ค้าจนทั้งรัฐ:

– แคชเชียร์ – พนักงานทำความสะอาด – พนักงานเสิร์ฟ – พนักงานร้านฟาสต์ฟู้ด – เจ้าหน้าที่บ้านพักคนชรา – คนรับเลี้ยงเด็ก – ผู้ดูแลผู้สูงอายุค่าแรงต่ำ

กะยาว ค่าแรงต่ำ ไม่มีการเลื่อนขั้นเลย

ชีวิตของเธอคือผลรวมของความพยายามเล็ก ๆ ตารางเวลาที่อัดแน่น ลูก ๆ ค่าใช้จ่าย น้ำมัน ค่าเช่าที่สูงขึ้น เงินเดือนที่ไม่เคยเปลี่ยน การหายไปของเธอเป็นเรื่องสังคม หากไม่มีเธอทุกอย่างหยุด แต่ไม่มีใครถือว่าเธอเป็นบุคคลสำคัญของเศรษฐกิจ

เธอถูกมองว่าหาคนแทนได้ แม้ในความเป็นจริงจะหาคนแทนไม่ได้

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ในระหว่าง - อายุ 52 ปี

ไอโอวาว้างใหญ่ มีบ้านที่อยู่ห่างจากซูเปอร์มาร์เก็ต 30 นาที 40 นาที หรือ 50 นาที คลินิกอาจอยู่ห่างออกไปหนึ่งชั่วโมงทางรถ โรงเรียนมีน้อย ระบบขนส่งแทบไม่มี

ผู้หญิงที่อาศัยอยู่ที่นี่ต้องเผชิญ: - ฤดูหนาวที่โหดร้าย - เหตุฉุกเฉินที่ไม่มีใครช่วย - ความเจ็บป่วยที่ต้องจัดการเอง - ความโดดเดี่ยวทางจิตใจ - ความรับผิดชอบทั้งหมดต่อบ้านและลูก ๆ - การขาดสิ่งกระตุ้น เครือข่าย และชุมชนใกล้เคียง

ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเป็นชั่วโมง ถ้าเธอหลุดลงทางอารมณ์ เธอไม่มีใครให้เล่า ถ้าเธอมีปัญหา เธอจัดการเองเท่าที่ทำได้

การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ เธอหายไปในช่วงทาง ระยะทางที่โลกมองไม่เห็นเพราะไม่เคยสัมผัสมัน

ปัจฉิมบท - ไอโอวา

ไอโอวาเป็นรัฐที่อยู่ได้ด้วยแรงงานเจียบ ผืนดินไม่ส่งเสียง และผู้หญิงที่คำนึงไว้ก็เช่นกัน

การหายไปของพวกเธอเกิดขึ้นทุกวัน ไม่สะดุดตา ไม่ถูกมองเห็น ไม่ถูกรายงาน พวกเธอค้าจนครบครัน ฟาร์ม งาน และชุมชน และขณะที่พวกเธอค้าจนตัวเองพวกเธอก็หายไปในพื้นที่

ไอโอวาไม่ได้ลบผู้หญิง มันแค่ไม่มองพวกเธอ

บทสะท้อน - ไอโอวา

ทุกรัฐเผยด้านหนึ่งของการหายไป ในไอโอวา การหายไปมีรูปแบบของความปกติที่หนักอึ้ง

มันคือความคิดที่ว่า "มันทำแบบนี้มาตลอด" ว่าผู้หญิงต้องค้าจน ไม่ใช่เรียกร้อง ว่าความเหนื่อยยากของพวกเธอเป็นเรื่องธรรมชาติ ว่าเสียงของพวกเธอสำคัญน้อยกว่าผืนดิน ครบครัน จังหวะของการเกษตร

ไอโอวาสอนว่าการหายไปของผู้หญิงไม่ต้องอาศัยความรุนแรง ประเพณีที่ไม่มีใครตั้งคำถามก็เพียงพอแล้ว

และนั่นคือเหตุผลที่มันเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ เพื่อแสดงอเมริกาที่ไม่เปลี่ยนแปลง และผู้หญิงที่ต้องจ่ายราคาของความหยุดนิ่งนั้น

แคนซัส

แคนซัสคือพื้นที่กว้างใหญ่ว่างเปล่า หุ่นา ลม ถนนตรงดิ่ง เส้นขอบฟ้าที่ไม่สิ้นสุด สำหรับหลายคน มันเป็นเพียงทางผ่านระหว่างรัฐที่สำคัญกว่า สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่น มันคือภูมิศาสตร์ที่หล่อหลอมชีวิตของพวกเขา ความโดดเดี่ยว ประเพณี แรงงานเกษตร ชุมชนเล็ก ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ หากจะเปลี่ยนแปลง

แคนซัสไม่ได้ฆ่าผู้หญิงด้วยความรุนแรงที่มองเห็นได้ มันฆ่าพวกเธอด้วยความซ้ำซาก ความโดดเดี่ยว การไร้ทางเลือก วัฒนธรรมที่ไม่ยอมขยับแม้แต่นิ้วเดียว

มันคือรัฐที่ทุกอย่างหนักอึ้ง ถนน ระยะทาง ศาสนา งานเกษตร การตัดสินใจของชุมชน

ผู้หญิงที่นี้ไม่ได้หายไปเพราะเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง เธอหายไปเพราะจิ้งหะ จิ้งหะที่ไม่เคยวางเธอไว้ตรงกลาง

ผู้หญิงแห่งฟาร์มขนาดใหญ่ – อายุ 38 ปี

แคนซัสเติบโตด้วยเกษตรกรรมเชิงอุตสาหกรรม เครื่องจักรขนาดมหึมา การเก็บเกี่ยวแบบเข้มข้น และงานที่ไม่มีวันจบ

ที่นี่ผู้หญิงเป็นส่วนสำคัญของห่วงโซ่การผลิต: – พวกเธอขับยานพาหนะ – พวกเธอดูแลสัตว์ – พวกเธอจัดการบัญชีของครอบครัว – พวกเธอจัดเตรียมอาหารให้ทุกคน – พวกเธอตรวจเวลา เมล็ดพันธุ์ การเก็บเกี่ยว – พวกเธอดูแลซ่อมบำรุง – พวกเธอดูแลบ้านและลูก ๆ

เธอทำงานมากเท่าผู้ชาย บ่อยครั้งมากกว่า แต่อย่างเป็นทางการ เธอเป็น “แม่บ้าน”

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เธอสร้างมูลค่า แต่ไม่ปรากฏในรายได้ เอกสาร หรือสถิติ

เธอคือเสาค้ำที่ไม่ได้รับการยอมรับ

ผู้หญิงในชุมชนเล็ก ๆ – อายุ 47 ปี

เมืองเล็ก ๆ ของแคนซัสทำงานเหมือนสิ่งมีชีวิตที่ปิดตัว ทุกคนรู้จักกัน ทุกคนวิจารณ์กัน ทุกคนตัดสินกัน ผู้หญิงใช้ชีวิตในบทบาทที่ตายตัว: – แม่ – ภรรยา – ผู้ภักดี – ผู้ที่อยู่ในโบสถ์เสมอ – ที่พึ่งของชุมชน – ผู้มีส่วนร่วมในโรงเรียนท้องถิ่น เธอเปลี่ยนชีวิตไม่ได้โดยไม่ถูกจับตามอง เธอพังทลายไม่ได้โดยไม่ถูกตีตรา เธอสร้างตัวเองขึ้นใหม่ไม่ได้โดยไม่ถูกตัดสิน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม เธอไม่ได้เป็นของตัวเอง เธอเป็นของชุมชน เธอไม่เป็นอิสระ เธอมีไว้เพื่อทำหน้าที่

ผู้หญิงที่ทำงานในบริการขั้นพื้นฐาน – อายุ 33

ปี

ในเมืองขนาดกลาง – ริชิตา โทพีกา โอเวอร์แลนด์พาร์ก – ผู้หญิงทำงานพื้นฐานของสังคม:

– แคชเชียร์ – พนักงานทำความสะอาด – พนักงานร้านขายของชำ – พนักงานเสิร์ฟ – พนักงานบ้านพักคนชรา – ผู้ช่วยในโรงเรียน

เธอทำงานหนัก ได้เงินน้อย เธอไม่มีความก้าวหน้า ไม่มีอาชีพการงาน ไม่มีเครื่องมือ

ชีวิตของเธอประกอบด้วย กะงานที่ไม่แน่นอน ลูก ๆ ที่ต้องดูแล บริการสาธารณะที่ย่ำแย่ และค่าเช่าที่กินเงินเดือนไปครึ่งหนึ่ง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสังคม เธอทำทุกอย่าง แต่สำหรับรัฐ เธอไม่ใช่สิ่งสำคัญอันดับต้น

เธอถูกมองว่าหาคนแทนได้ และนั่นคือสิ่งที่ลบเธอ

ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ในระยะทาง – อายุ 53 ปี

แคนซัสกว้างใหญ่ บ้านที่กระจัดกระจาย ถนนที่ไม่มีที่สิ้นสุด เมืองที่อยู่ห่างกันหลายสิบกิโลเมตร

ผู้หญิงที่อาศัยอยู่ที่นี้ต้องเผชิญกับความโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง: – โรงพยาบาลที่อยู่ไกล – โรงเรียนที่หาได้ยาก – ระบบขนส่งที่ย่ำแย่ – เพื่อนบ้านน้อย – แทบไม่มีการสนับสนุนทางสังคม

ฤดูหนาวยาวนาน ฤดูร้อนโหดร้าย และทุกอย่าง – ทุกปัญหา – ตกอยู่กับเธอ

ถ้ารถเสีย เธอรอ ถ้าเธอต้องการหมอ เธอขับรถเป็นชั่วโมง ๆ ถ้าเธอทรุดลงทางอารมณ์ เธอไม่มีเครือข่าย

การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิศาสตร์ เธอหายไปในพื้นที่ที่ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อปกป้องเธอ แต่มีไว้เพียงให้ผู้คนขับผ่าน

ปัจฉิมบท – แคนซัส

แคนซัสเป็นรัฐที่เรียบง่าย แต่ความเรียบง่ายของมันหลอกตา เบื้องหลังความเงียบทุ่งนา ลม และถนนว่างเปล่า คือการต่อสู้ที่ไม่เคยหยุดซึ่งไม่มีใครเห็น

ที่นี่ผู้หญิงคำนวณทุกสิ่งที่ทำให้รัฐลอยตัวอยู่ได้ ผืนดิน บ้าน ครอบครัว ชุมชน งาน และขณะที่เธอยังประคองไว้ เธอก็หายไป

การหายไปของเธอประกอบด้วย: – บทบาทที่ตายตัว – ความโดดเดี่ยว – งานเกษตรที่ไร้ชื่อ – บริการขั้นต่ำ – ระยะห่างทั้งทางใจและทางกาย แคนซัสไม่ได้ลบผู้หญิงด้วยบาดแผลทางใจ มันลบพวกเธอด้วยความเคยชิน

บทสะท้อน – แคนซัส

ทุกรัฐเผยแพร่รูปแบบหนึ่งของการหายไป แคนซัสเผยแพร่แบบที่เจ็บปวดที่สุดในทั้งหมด การหายไปที่สร้างขึ้นโดยภูมิศาสตร์และประเพณี

ที่นี่ผู้หญิงคนหนึ่งอาจใช้ชีวิตทั้งชีวิตอยู่ภายในบทบาท ภายในระยะทาง ภายในงานที่ไม่มีใครยอมรับ โดยไม่เคยมีเวลาหรือพื้นที่ที่จะคิดว่าเธอเป็นใครจริง ๆ

แคนซัสสอนว่าการหายไปของผู้หญิงไม่ต้องอาศัยความรุนแรงหรือความยากจนสุดขีด แม้มีแผ่นดินที่ไม่เปลี่ยนแปลงและวัฒนธรรมที่ไม่รับฟังก็พอ

และนั่นคือเหตุผลที่รัฐนี้อยู่ที่นี่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าอเมริกาชนบทถ่วงภาระให้ผู้หญิงอย่างไร โดยไม่เคยยอมรับมันเลย

Ferdinando Frega